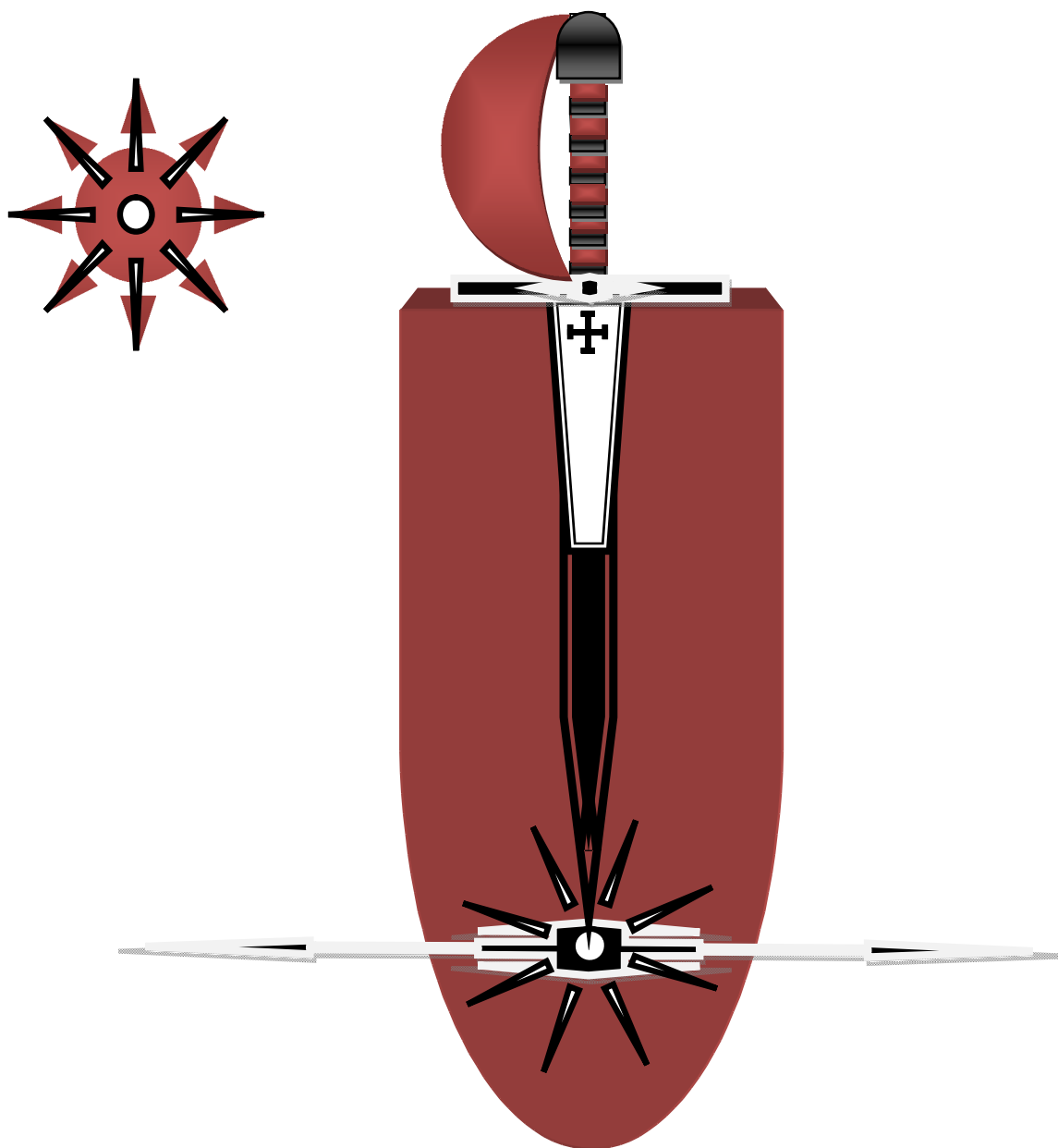

گاهنامه هنر و مبارزه

15 می 2011

<http://g-honar-v-mobarze.blogfa.com>

آنی را که «پرداتور» نامیده اند در آسمان لیبی به پرواز درآمده است
پرنده ای مرگبار که به نام حقوق بشر آتش جهنم را تقسیم می کند

نوشته مالینو دینوچی

ترجمه از فرانسه به فارسی توسط حمید محوی

par Manlio Dinucci

Mondialisation.ca, Le 26 avril 2011

رئیس جمهور اوباما کاربرد «پرداتور» های مسلح را در لیبی تأیید کرده است. «پرداتور» از نوع هواپیماهای هدایت شونده از راه دور هستند («تله کومانده»). «پرداتورهای» بسیج شده در بمباران لیبی از نوع «هانتز / کیلر» (شکاری / کشنده) : این خبر از جانب وزیر دفاع رابرت گیتس اعلام شد. «پرداتور» هایی که در عملیات «پروتکتور یونیفیه» (اتحادیه پشتیبان) به کار گرفته شده اند از آخرین نسل این نوع هواپیماها می باشد (مترجم : موضوعی که به روشنی نشان می دهد که این جنگ تا چه اندازه برای آزمایشات نظامی فرصت مناسبی بوده است) :

MQ-9 Reaper

شکاری کشنده با آتش جهنم، آخرین محصول ایالات متحده آمریکا

«ام-کیو - ریپرز» برای نخستین بار به سال 2007 در افغانستان به کار برده شد. «ریپرز» (دروکننده) - بی شک دروکننده زندگی انسان ها - قادر به پرواز در ارتفاع 15 هزار متری، با حمل یک تن و نیم (1500 کیلوگرم) می باشد، که غالباً موشک های «هلفایر» (آتش جهنم) است.

Hellfire

«ریپرز» می تواند 14 موشک هلفایر حمل کند، در صورتی که مدل های قدیمی تر تنها دو فروند موشک حمل می کردند.

«ریپرز» ها احتمالا از پایگاه سیونلا (درسیسیل) پرواز می کنند یعنی پایگاهی که نظامیان برای تدارکات و هدایت در آن جا مستقر شده اند، ولی در واقع این هواپیماها توسط یک خلبان و یک متخصص دیدبان فضایی هدایت می شود که جلوی صفحه کامپیوترشان در پایگاه هوایی «کریچ» در نوادا نشسته اند. هواپیما نیز به دیدبانی هوایی ماورای قرمز و دوربین ویدئو که از راه شبکه ماهواره ای به هدایت کنندگانی که در پایگاه هوایی مستقر هستند اجازه می دهد که اهدافشان را شناسایی کنند.

کشتن به وسیله هواپیما با یک اهرمک از فاصله 10 هزار کیلومتری آخرین سرحدات فن آوری نظامی را به نمایش می گذارد.

کاپیتان مت دین یکی از خلبانان پایگاه کریچ در نوادا، طی مصاحبه ای با [س ان ان] چنین اظهار نظر کرد و گفت: «شناسایی اهداف روی صفحه رایانه و ارسال آنها به جهان دیگر، و سپس رفتن به «فست فود» برای صرف نهار، تجربه ای فراتر از واقعیت است. با این وجود مشکل همیشه تشخیص اهداف است»، تشخیص اهدافی که باید مورد حمله قرار بگیرند و چیزهایی که نباید: کاربرد «پردازنده/ریپر» در افغانستان، پاکستان و یمن بی وقفه هم راه با «اشتباه» بوده است، و اشتباه در این جا یعنی کشتار غیر نظامیانی که به عنوان «تروریست» یا «شورش» شناسایی کرده بودند. دو روز پیش، در افغانستان، با پرتاب یک موشک «هیلفایر» از روی پردازنده نظامیان آمریکایی را به جای تروریست ها هدف گرفت و موجب مرگ آنها شد.

در مورد لیبی، ژنرال جیمز کارترایت در جلسه ای با حضور خبرنگاران در پنتاگون شخصا توضیح داد که نیروهای وفادار به قذافی برای این که هدف هواپیماهای ناتو قرار نگیرند، در درون مناطق مسکونی حرکت می کنند. به همین علت است که در حال حاضر از «پردازنده ها استفاده می شود که قابلیت بی بدیلی در تشخیص اهداف در درون مناطق شهری برای اجتناب از خسارات جانبی دارند، یعنی مأموریتی که از عهده بمب افکن های سنتی ساخته نیست».

ولی ژنرال توضیح نمی دهد که چگونه می توان با به کار بستن پردازنده/ریپر از «خسارات جانبی» جلوگیری کرد، در حالی که موشک های «هیلفایر» به سه نوع کلاهی جنگی مسلح هستند که عبارت است از: ضد تانک، خوشه ای و «ترموباریک» (با تأثیرات شوک موجی و حرارتی)

کلاهک ترموباریک

Agm-114N Metal Augmented Charge

برای نخستین بار به سال 2005 در عراق مورد استفاده قرار گرفت، ویژگی این سلاح در این نکات است که وقتی به هدف اصابت می کند ابری از غبار آلومینیوم تولید و منتشر می کند که متعاقبا به انفجار ثانوی می انجامد. این انفجار ثانوی با فشاری که وارد می سازد موجب فضایی خالی از هوا می شود، و در نتیجه آنهایی که در منطقه انفجاری به سر می برند در اثر خفگی می میرند، حتی آنهایی که در ساختمان ها و یا پناه گاه ها به سر می برند دچار همین سرنوشت خواهند شد. سازمان دیدبان حقوق بشر این سلاح را به عنوان سلاحی قویا خشونت بار ارزیابی کرده، زیرا برای غیر نظامیان هیچ پناه گاهی باقی نمی گذارد. با چنین شیوه هایی است که قطعنامه شورای امنیت را برای حفاظت از جان شهروندان به اجرا گذاشته اند.

Edition de samedi 23 avril 2011 de il manifesto,

منبع:

<http://www.mondialisation.ca/index.php?context=va&aid=24500>